

V SREDIŠČU

Barbara Hieng Samobor

»Srečo je težko pojasniti.«

Čepprav v Mestnem gledališču ljubljanskem letošnje sezone še niso sklenili – 20. junija bodo namreč izvedli še zadnjo premiero na Mali sceni, dramedijo Izkoristi in zavrzi me mlade avtorice Ize Strehar v režiji igralca Gregorja Grudna –, je že vse nared za prihajajočo. V njej se bodo posvetili skrivnostim. Nekaj nam jih je razkrila direktorica in umetniška vodja Barbara Hieng Samobor.

► Iztekajočo se sezono ste posvetili vzgoji srca, prihajajočo pa boste skrivnostim, kar je, vsaj na prvi pogled, malce nasprotujoče si. Se motim?

Naslov sezone praviloma nastane okrog osrednje misli, včasih je to tudi osrednje razpoloženje. Pretekla sezona je bila v mnogih vsebinskih navezavah in asociacijah posvečena spominu na Gašperja Tiča, prihodnja pa bo zgodbam o skrivnostih. Dodam lahko še podatek, da se večina teh zgodb napleta okrog (take ali drugačne) sreče.

► Se imate sami za skrivnostno osebo?

Ne. Mislim, da sem direktna in se me da prebrati.

► Katere so vaše najboljše lastnosti poleg tega?

Ah, saj skrivnostnost je po mojem mnenju dobra lastnost! Predvsem pa zanimiva. O sebi človek težko nepristransko go-

vori. Mislim, da sem zvesta in načelna. Kar zadeva delo, predana. Ta kolektiv me navdihuje. Ljubim, obožujem MGL. Ljubim ga od otroštva.

► Verjetno imate tudi kakšne lastnosti, s katerimi niste najbolj zadovoljni ...

Oh, seveda, zagotovo imam lastnosti, ki so zoprne. Vprašati morate druge. Morda se tisto, kar sama občutim kot strast, komu drugemu zdi agresija. Tudi precej hitre jeze sem. A z leti se nekako naučiš obvladovati samega sebe.

► Kako pa ste zadovoljni s preteklo sezono in obiskovalci, ki so si ogledali, kar ste jim pripravili?

V gledališču je predvsem pomembno to, koliko so gledalci zadovoljni z nami, ne obratno. Da ne bo pomote, ne govorim o prilaganju občinstvu. Govorim o tem, da je treba gledalce pritegniti, prepričati, jih zaplesti v skupni razmislek. Pretekla sezona je bila glede tega zelo uspešna, dvora-

REPERTOAR MGL-ja ZA SEZONO 2019/20

Veliki oder

7 dni (Katarina Morano, Žiga Divjak, režiser: Žiga Divjak)
Volpone (Ben Jonson, režiser: Diego de Brea)
Kar vem, da je res (Andrew Bovell, režiser: Luka Martin Škof)
Za narodov blagor (Ivan Cankar, režiser: Matjaž Zupančič)
2020 (Ivica Buljan, režiser: Ivica Buljan)
Turandot (Jera Ivanc, Laren Polič Zdravič, režiserka: Jana Menger)

Mala scena

Dragi, doma sem! (Laura Wade, režiserka: Nina Šorak)
Ure, dnevi, čas (Anja Krušnik Cirkovski, režiserka: Mojca Madon)
Karaoke (Jure Novak, režiser: Jure Novak)
to jabolko, zlato (Simona Semenič, režiser: Primož Ekart)
Koščki svetlobe (Simon Longman, režiserka: Barbara Zemljič)
Žalostinke (Jernej Potočan, režiser: Jan Krmelj)
Trije milijoni minut (José Cabeza, režiserka: Barbara Hieng Samobor)

Barbara Hieng Samobor je na čelu MGL-ja že enajst let.

ne polne, a plavzi močni. Nastalo je kar nekaj novih uspešnic, a nikakor ne le znotraj vrst komedije. V trenutnih kulturi ne obilno naklonjenih razmerah sta zavezništvo in aktivni dialog z občinstvom velikanskega pomena.

► **S čim boste obiskovalce poskušali zadovoljiti v naslednji sezoni?**

Pred nami so večinoma novosti, zelo različne, a vendarle zgoščene okrog skupnega naslova sezone: Skrivnosti. Pripravili bomo kar 13 premier, med njimi je nova koprodukcijska postavitev v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma. Ansambla MGL-ja in ljubljanske Drame se bosta združila v projektu 2020, ki ga po motivih Hararija pripravlja režiser Ivica Buljan. Le dve od iger sta iz nabora klasičnih del, v vseh drugih primerih gre za slovenske ali evropske novosti, za gradivo, ki je še »vroče«. Več kot polovica izvedb bo krstnih, med njimi omnibus Katarine Morano in Žige Divjaka z naslovom 7 dni, ZF-glasbena drama Karaoke Jureta Novaka, erotična igra Simone Semenič, nov muzikal z naslovom Turandot, ki ga po naročilu MGL-ja pripravlja Jera Ivanc in Laren Polič Zdravič. Po nekaj sezonah premora se s komedijama Volpone in Za narodov blagor na naš oder vračata režiserja Diego de Brea in Matjaž Zupančič, Luka Martin Škof pa bo režiral prefinjeno dramo Kar vem, da je res, o življenju neke velike družine. Gostujoči dramatik sezone je mladi Jernej Potočan. Izmed tujih besedil smo v program umestili predvsem tiste, ki so v zadnjem letu prejela številne nagrade; naj omenim le s priznanjem Laurence Olivier ovenčano novost Dragi, doma sem! britanske avtorice Laure Wade.

► **Se glede del uskladite z drugimi gledališči? Pride sploh kdaj do podvajanj?**

O, seveda se zgodi. Pa se potem nekako uskladimo.

► **Imeli boste tudi dve koprodukciji, 2020 in to jabolko, zlato. Kaj je razlog, da se odločate zanje?**

Glavni razlog in mikavnost velikih koprodukcij v Gallusovi dvorani je prav gotovo umetniška združitev sijajnih ansamblov. Seštevek finančnih in tehničnih vložkov pa omogoči velikost in formalno razkošje, kakršnega si en sam javni zavod ne bi mogel privoščiti.

► **Glede na to, da je v vseh poklicih vedno več izgorelosti ... Kako je s tem pri igralcih? Na kakšen način pazite, da se to ne zgodi?**

Pravzaprav ni pravila, kar težko je loviti optimalno izkoriščenost. Zaradi velikega števila obiskovalcev našega gledališča in posledično velikega števila odigranih predstav se zadnje leto in pol trudim sezono in zasedbe oblikovati tako, da bi kolegi igralci imeli povprečno le po dve novi premieri na leto, ob tem pa seveda igrali še ponovitve iz prejšnjih sezon. V MGL-ju se vsaka predstava – tudi tista, ki ne preraste v uspešnico – igra vsaj 35-krat, kar pomeni najmanj 50 delovnih terminov za vaje in potem najmanj 35 večernih terminov za ponovitve. Pomislite, kaj šele pomeni, če se nekdo znajde v zasedbi uspešnice, ki gre do sto. Ansambel ni zelo velik, tako da nastajajo prebojne statistike, tudi usklajevanje zasedb ni preprosto opravilo.

► **Se bodo letos ansamblu pridružili kakšni novi člani?**

Predvsem bomo spet dobili kar nekaj »dojenčkov«, tako da lahko v katalogu nove sezone opazite obraze treh mladih igralk, ki bodo nadomeščale porodniško odsotne kolegice. Vsaj eno leto bodo z nami Lena Hribar, Mia Skrbina in Lara Wolf.

► **Očitno je vaše okolje zelo »rodovitno« ...**

Ja, tako kaže. Odlično.

► **Ste pa verjetno zelo veseli novih rodov ...**

Čeprav vsaka nova nosečnost potegne za sabo celo kopico organizacijskih težav, se teh otrok tudi

sama iskreno veselim. Hvaležna sem kolegicam, ker me pravočasno obvestijo, da lahko potem v miru razmišljam o prilagoditvah. Izvem med prvimi, a sem potem več mesecev vzorno tiho.

► **Kako pa je z igranjem v nosečnosti?**

Glede tega ukrepamo sproti, po pameti. Od primera do primera. Seveda obstajajo vloge, ki jih lahko nosečnica, ki je v dobri kondiciji in pri volji, igra skoraj do zadnjega. Obstajajo pa vloge, ki jim trebušček ne pristaja, ki so vsebinsko ali/in fizično prezahtevne. Takrat zelo zgodaj poskrbimo za menjavo, kar pomeni, da dve igralki izmenjajo igrata isto vlogo. Tako lahko na primer v uprizoritvi Ta nesrečni rod v vlogi Elektre, ki je za nosečo Nino Rakovec v vseh pogledih prenaporna, zdaj gledamo Ajdo Smrekar.

► **Morda kdo odhaja iz MGL-ja?**

Ne. Letos ni tovrstnih novic.

► **Imate pri zaposlovanju posluh Mestne občine Ljubljana?**

Ustanoviteljica MGL-ja je MOL, a financira nas država. MGL s svojo velikostjo nasploh predstavlja model regijskega gledališča. Večino sredstev za izvajanje programa

in sredstev za plače dobivamo prek Ministrstva za kulturo. Občina pa sofinancira pri nekaterih naložbah in financira nekatere izbrane programske sklope. Občina na morebitno povečanje ali kakršnokoli prilagajanje števila delovnih mest nima vpliva. Tudi zahtevo po zmanjšanju števila delovnih mest v času trajanja ukrepov ZUJF-a je dala država.

► **Pogosto v MGL-ju dajete možnost mladim, tudi še študentom. Verjetno je to zelo dobrodošlo tako zanje kot za vas ...**

Res je. Ideja je iz časa najhujše krize; takrat smo se odločili, da čim več mladim umetnikom pomagamo pri preživetju, uveljavljanju, in odločitev je prešla v širši, še zdaj veljavni koncept. Za MGL je značilen obsežen letni pretok mladih igralcev, režiserjev, dramaturgov, scenografov in kostumografov. V resnici je hiša zelo »mlada«. Mislim, da je povprečna starost tega ansambla trenutno najmlajša v Sloveniji.

► **Tudi starejši igralci so v primerjavi z nekaj preteklimi sezonami bolj zasedeni. Gre za naključje ali zavestno delo na tem?**

V prihajajoči sezoni se bodo v MGL-ju posvetili skrivnostim, tudi tokrat pa bodo na svoj račun prišli ljubitelji muzikalov.

Aktivni dialog z gledalci se zdi Barbari še kako pomemben.

To pravzaprav nikoli ni bila kakšna moja ali mojih kolegic dramaturginj posebna odločitev. Vsako sezono je to povezano z vlogami, ki jih ponujajo sodobne drame. Ko sem pred desetimi leti začela mandat, je bila zasedbena struktura večine evropskih novosti takšna: ena mlada ženska in trije moški, od tega dva mlajša in en starejši. Dobesedno. Zdaj se pa to zelo spreminja. Kot se je z gibanjem #MeToo spremenila zastopanost žensk v dramah in zastopanost tematik, vezanih na enakost med spoloma, tako se je v sodobne drame vrnilo zanimanje za medgeneracijske zgodbe in razmerja. Povedano na kratko: polje opazovanja se je k sreči razširilo. Posledično je več vlog za starejše. Pa tudi za otroke.

► Je pa verjetno tudi vam ljubše, da imate zaseden ves ansambel?

Ansambel MGL-ja je ves čas dokaj enakomerno zaseden. Zelo majhen odstotek težko zaposljivih imamo. Eni so seve-

da bolj zadovoljni, drugi manj, a to je normalno. Nekatere samoumevnosti iz preteklosti pač niso več samoumevne.

► Letos ste nekaterim igralcem dali možnost režije. Kakšen je bil »izplen«?

Mislím, da je nastalo natanko tisto, kar sem si želela – igralski laboratorij. Čisti užitek dramske igre iz rok velikih mojstrov poklica. Nastalo je nekaj zelo kakovostnih komornih predstav, ki uživajo popolno naklonjenost občinstva.

► Dve leti po muzikalu Orlando boste spet režirali. Tokrat ste se odločili za delo Trije milijoni minut. Zakaj ste izbrali ravno to?

Gre za napet psihološki triler. Pripoveduje o tem, kako sebičnost in strah za samega sebe v trenutku krize spremenita človeka in posledično odnose v manjšem kolektivu. Zelo aktualno, kajne?

► Vam manjka režija?

Ja, seveda. Kadar imam možnost

delati z igralci, opravljati svoj prvotni poklic, se kar malo spremenim. Kologice v upravi pravijo, da se mi takrat oči bolj svetijo, da sem bolj živahna, da zelo hitro delam – kri in druge tekočine se mi očitno kar poženejo po telesu. Ne morem pa reči, da zaradi občasne »vzdržnosti« trpim ali kaj podobnega.

► Glede na to, da je vaš mož Igor Samobor ravnatelj in umetniški vodja SNG Drame Ljubljana, bi lahko rekli, da sta zelo vpliven par. Se imata za to? Se zavedata svoje moči?

Zavedava se predvsem tega, kolikšno število gledalcev spremlja naše programe, za kako visoke številke sva odgovorna. Da bi se pa, recimo, čutila opojena od oblasi ali ponosna, da je tega toliko, pa ne. Prej obratno. Sama sem celo majčkeno naveličana, da me tolikokrat sprašujete o Igorju in Drami. Z umetniškim vodenjem se ukvarjam že celih 18 let in pri tem sem popolnoma samostojna. Kar zadeva poklic, lahko tudi ne bi bila poročena. Včasih pa – kot da

bi se morala za nekaj opravičevati. Preneumno. Saj razumete, kaj hočem povedati.

► Zadnje čase je sicer Igor po lastnih besedah precej odsoten od doma. Zadnjič se je celo pošalil, da se boji, da ga bodo pred vrati pričakali kovčki ...

Ja, saj mogoče ga bodo ... (smeh)

► Kako potem uživata te redke skupne trenutke?

Midva sva dober star par in seveda vzdržujeva brezžično povezavo. Kakšnega posebnega sistema v smislu, zdaj pa prihaja konec tedna, ko se bova spet posvetila drug drugemu, nima. Stvari so zelo spontane. Enako sva povezana tudi takrat, ko nisva fizično drug ob drugem. A vprašali ste me, kaj počneva, kadar sva prosta: klepetava, greva na izlet, bereva, gledava filme. Povsem običajne »fine« reči.

Teja Pelko;

foto: Marko Vavpotič, M24.si